

ВУК И ЈАГЊЕ

Дошло једно јагње на поток да се напије свеже воде. Мирно је и тихо пило, ником није сметало, никога није узнемиравало. Одједном се, одозго из шуме, појавио вук, бесан насилник жељан јагњећег меса.

- Како се усуђујеш да мутиш воду, коју пијем?- заурлао је. - Бићеш кажњен за такву беспримерну дрскост!

- Господине вуче, - одговори јагње смирено- немојте се жестити, приберите се, размислите: како вам ја могу мутити воду, када сам читавих двадесет корачаја низводно. Поток тече од вас ка мени, видите ли?

- Мутиш? Мутиш, кад ја кажем! - урликну насилник.- А рекао бих и да си ти онај што је о мени, прошле године, по свим пашњацима зло говорио!

- Прошле године, господине? Прошле године нисам био ни рођен, ја сам још сисанче, - одговори јагње.

- Ако ниси ти, онда је твој старији брат! - грмео је даље вук.

- Старији брат, господине? Моја мајка се овог пролећа први пут ојагњила, ја немам брата!

- Свеједно, то је онда био неко из твог народа! - упорно је викао вук.

- Сви ви, а и чобани и пси, непрекидно ме оговарате, чуо сам, свуда се прича! Сад ћеш ми платити! - па дограби јагње и однесе га у своју јазбину. Прождрао га тамо...

Засузио је зец који је све то из прикрајка посматрао, жао му било јагњета, кроз сузе је рекао:

*Лаж као истину насилник има,-
кривдом се служи, вара у свему,
слабије гази, храни се њима,
ал крај ће доћи, једном и њему!*

